

IX Ka 635/13

**Wyrok
w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej**

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Nowicka

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Maćkiewicz

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013r.
sprawy **J. D.** obwinionego z art. 86§1kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 18 września 2013 r. sygn. akt XII W 1936/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50,- (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 635/13

UZASADNIENIE

J. D. został obwiniony o to, że:

w dniu 15 maja 2012 r. ok. godz. 10.25 w T. na ul. (...) kierując samochodem marki (...) o nr rej (...) zmieniając pas ruchu nie udzielił pierwszeństwa jadącemu tym pasem pojazdowi marki (...) o nr rej (...) z naczepą (...) doprowadzając do zderzenia się. Czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 18 września 2013 roku (sygn. akt XII W 1936/12) uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na mocy art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych.

Obwiniony obciążony został kosztami sądowymi, w tym kwotą 50 złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotą 100 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków poniesionych w sprawie, a także kwotą 744,24 zł tytułem wynagrodzenia za wydaną w sprawie opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca obwinionego zaskarżając wyrok w całości.**

Wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że obwiniony zmieniając pas ruchu nie udzielił pierwszeństwa jadącemu tym pasem pojazdowi marki (...) doprowadzając do zderzenia z nim, gdy tymczasem prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku, że pojazd obwinionego znajdował się przed pojazdem (...) i zajmował większą część lewego pasa ruchu a do uszkodzenia pojazdu obwinionego

doszło na skutek umyślnego najechania przez M. S. w lewy tylny bok pojazdu obwinionego do środkowej części przednich drzwi.

Powołując się na powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego była bezzasadna.

Podzielając ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy oraz akceptując wynikające z niej ustalenia faktyczne, nie sposób zgodzić się z zarzutami apelacji.

Przypomnieć należy, iż dla skuteczności środka odwoławczego zarzucającego błąd w ustaleniach faktycznych i wadliwą ocenę dowodów nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny przebieg niż przyjęty przez sąd orzekający przy wyrokowaniu. Należy bowiem wykazać, którym wskazaniom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego uchybił sąd, czyniąc kwestionowane ustalenia i jakie konkretnie popełnił błędy w swoich ocenach, czego obrońca we wniesionej apelacji nie uczynił, przez co jego apelacja jest skrajnie polemiczna.

Zastrzeżeń obrońcy co do rzetelności oceny dowodów i trafności ustaleń faktycznych nie sposób było podzielić. Analiza przebiegu zdarzenia oraz zachowania obwinionego przeprowadzona przez Sąd Rejonowy uwzględnia całokształt materiału sprawy ocenionego z uwzględnieniem reguł określonych w art. 7 kpk (stosowanym w postępowaniu wykroczeniowym na podstawie art. 8 kpw).

Wbrew sugestiom skarżącego sąd orzekający dokonał prawidłowej oceny wiarygodności materiału dowodowego w postaci wyjaśnień obwinionego oraz zeznań M. S.. Przyjęcie zeznań M. S. za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia wynikało z uprawnionego przyznania im w całości waloru wiarygodności gdyż relacje te były rzeczowe, logiczne i niezmiennie. Nie ulega wątpliwości, iż ocena twierdzeń obwinionego i M. S. była poprzedzona dokładną analizą podawanych przez nich faktów oraz konfrontacją ich twierdzeń z treścią pozostałych zebranych w sprawie dowodów. Wnioski formułowane na podstawie analizy dowodów opierały się na zasadach logicznego rozumowania, wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostały właściwie uargumentowane. Sąd Rejonowy doszedł do słusznego przekonania, że to wersja prezentowana przez M. S. znajduje potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego zaś opinia ta wersję obwinionego obala.

Biegły – mimo, że nie był w stanie w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy ustalić precyzyjnie miejsca zdarzenia, prędkości z jaką poruszały się samochody biorące udział w zdarzeniu ani odtworzyć przebiegu kolizji - to jednak jednoznacznie wskazał, że kolizję spowodował obwiniony wykonując w sposób nieprawidłowy manewr zmiany pasa ruchu. Obwiniony źle ocenił moment, w którym może wjechać na pas, którym poruszała się ciężarówka (...) i zjazd na lewy pas ruchu wykonał za wcześnie i przez to "wjechał" w koło prawe przednie ciężarówki. Obwiniony - jak wynika z opinii biegłego – mógł uniknąć kolizji przez zaniechanie zmiany pasa ruchu lub upewnienie się, że ma odpowiednią ilość czasu i miejsca do wykonania tego manewru. Co istotne, biegły wykluczył by kierującemu (...) przypisać nieprawidłowe zachowanie dodając, że kierujący ten nie miał możliwości uniknięcia kolizji ponieważ w chwili zdarzenia miał ograniczone pole obserwacji z boku i nie miał możliwości zareagowania.

Nie ma racji obrońca przekonując w apelacji, że ustalenia sądu meriti poczynione w oparciu o opinię biegłego nie są trafne z uwagi na to, że jego zdaniem analiza uszkodzeń samochodu obwinionego wskazuje na przebieg zdarzenia taki jak opisywał obwiniony. Obrońca pomija, że biegły wydając opinię w sprawie i przesądzając, że to obwiniony ponosi winę za kolizję, uwzględnił charakter i umiejscowienie uszkodzeń samochodu obwinionego oraz samochodu (...). Ujawnione uszkodzenia samochodu obwinionego znajdujące się głównie na lewych tylnych drzwiach, lewym tylnym błotniku i lewej części tylnego zderzaka oraz ujawnione uszkodzenia kołpaku pojazdu (...) wskazywały, że wersja przebiegu zdarzenia wynikająca z wyjaśnień obwinionego nie odpowiadała rzeczowemu

materiałowi dowodowemu. Jak wskazał biegły, gdyby doszło do zderzenia pojazdów w sposób opisywany przez obwinionego, to w jego samochodzie uległby uszkodzeniu tylny pas, klapa bagażnika oraz tylny reflektor a takich uszkodzeń w samochodzie (...) nie stwierdzono. Biegły sprecyzował na rozprawie, że przy ustawieniu pojazdów w chwili kolidowania wynikającym z relacji obwinionego i to nawet przy przyjęciu, że samochód obwinionego był usytuowany względem (...)skośnie tj. pod kątem 10 czy 20 stopni, nie mogły powstać ślady czy zarysowania na bocznych drzwiach samochodu, a gdyby kąt ten był większy (rzędu 50- 60 stopni) to uszkodzenia w samochodach byłyby zupełnie inne niż stwierdzone obecnie. Nadto biegły dodał, że ujawnione uszkodzenia w samochodzie (...) odpowiadały uszkodzeniom pojazdu obwinionego w wersji przedstawionej przez M. S..

Zważywszy więc na stanowcze wnioski opinii biegłego, którego doświadczenia i kwalifikacji merytorycznych nie kwestionowano, stanowisko obrońcy obwinionego, który przekonywał, że to samochód (...) wjechał celowo w samochód obwinionego zaś manewr zmiany pasa ruchu wykonany był przez obwinionego prawidłowo, jest pozbawione podstaw. Co ważne, biegły został przesłuchany na rozprawie i mimo zgłaszanych przez obwinionego zastrzeżeń co do trafności założeń opinii i słuszności jej wniosków, biegły w całości opinię pisemną podtrzymał. Biegły ustosunkował się nadto wówczas do zgłaszanych przez obwinionego i obrońcę wątpliwości prezentując logiczny wywód, który doprowadził go do określonych wniosków, a wadliwości tych ostatnich skarżący nie zdołał ostatecznie wykazać.

W rezultacie podnieść należy, iż Sąd Okręgowy nie dostrzegł w treści apelacji żadnych rzeczowych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko sądu I instancji w zakresie dokonanej oceny dowodów, ustalonych faktów czy materialno-karnej oceny zachowania obwinionego.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budzi również– jako zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 33 kw oraz uwzględniająca dyspozycje art. 24 § 1 i 2 kw - wymierzona obwinionemu kara grzywny.

Względem powyższe oraz z uwagi na fakt, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia, które skutkować by musiały uchynieniem zaskarżonego orzeczenia a o których mowa w art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 636 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz w myśl art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych, obciążając obwinionego kosztami postępowania odwoławczego, w tym opłatą sądową w kwocie 50 złotych oraz kwotą 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.